

32 – Zaterdag 18 Mei 2019

Vorige week om deze tijd lag ik nog op de intensive care in het Erasmus. Zelf ben ik ook nog steeds verbaasd over het verloop. Ik sta er naar omstandigheden echt heel goed op.

Gisteren heb ik de hele dag niks gedaan. Dit was wel even nodig want woensdag en donderdag hebben er aardig ingehakt bij me. Door de euforie van het moment dacht ik dat ik de hele wereld weer aankon, maar in werkelijkheid kan ik zelfs Dave nog niet aan (en dat wil wat zeggen...☺).

Aan het einde van de dag werd Sharon gebeld. Aanstaande maandag heb ik weer een afspraak bij de k.n.o. arts. Ik neem aan dat dit gaat over de vergadering die de artsen gisteren over mij gehad hebben. Dat wordt dus weer even spannend, want ik ben heel benieuwd wat er besproken is.

Ik heb eigenlijk nergens last meer van. Alleen de sonde in mijn maag is af en toe een beetje pijnlijk, maar die pijn is te

overzien en is niet constant. Mijn tong is nog heel dik en moet zich nog vormen, maar ik heb daar geen moment pijn aan gehad. Ook mijn been hersteld zich prima. Ik kan mijn been weer prima bewegen op een beetje stijfheid na.

Het dagje rust heeft me echt goed gedaan, en dat bewijst dat ik de rust echt nog nodig heb. Het enige dingetje is dat het lekker weer is en mijn motor naar me staat te knipogen. Maarja, van een beetje relaxed rondrijden in het zonnetje zal ik ook niet moe worden. Ik ga in ieder geval de motor even op m'n gemakkie poetsen en dan kan ik ondertussen nadenken of ik er ook nog op ga stappen vandaag.

Ik loop wel altijd te ouwehoeren over mijn bank, maar het verplicht op de bank hangen valt niet mee. Ik moet echt iets te doen hebben, want anders rol ik van het éne in het andere probleem. Het enige waar ik heel goed op moet letten is dat ik zuinig omga met het kleine beetje energie wat ik nu heb.